

2021/2022

Koncem srpna jsme se ve Violce potkali se všemi dospěláky, kteří se chtěli dozvědět více o waldorfské pedagogice. Vyzkoušeli si vše, co děti prožívají ve Violce. Společně jsme si uvařili zeleninovou polévku,, pekli jsme chlebové bochánky, kreslili voskovými bločky, povídali jsme si o hračkách, o rytmu i o potřebách dětí prvního sedmiletí.

A poté se ve Violce potkali všechny děti, i nově příchozí.. Opět jsme začali jezdit na páteční výlety do Nemošic, k naší oblíbené vrbě. Kluci prozkoumávali blízký lesík, objevili velký rozložitý strom, na který se všem dobře leze.

Na zahradě jsme znovuobjevovali známá zákoutí, skrýše i špalky . Z pískoviště jsme vytrhali přes léto vyrostlou trávu, posbírali popadané větvičky a pustili se do stavby pískových hradů, silnic a příkopů. Holčičky otevřely cukrárnu a pekárnu.

S chutí jsme se pustili do mletí obilných zrníček a upekli jsme si první bochánky.

Na konci září, v den svatého Michala, jsme se vydali do Nemošic. Tentokrát jsme si přibalili ke svačině odvalu a velkou důvěru. Se zavazanýma očima se každý sám vydal do neznáma... Všichni to zvládli a odměnou jim byl zlatý Michaelův štít.

V říjnu jsme sbírali kaštiny. Každý den jsme hledali mezi listy v trávě nově spadané. Hned jsme je použili ke tvoření a začala vznikat barevná sluníčka. Ostatní kaštiny jsme nasušili a na začátku zimy jsme je donesli do lesa zvířátkům.

Opět mezi nás začala chodit teta Jana s pohádkovými příběhy.

Začátkem listopadu jsme se všichni i s rodiči potkali na zahradě na Martinské slavnosti.

Cestou ze světýlek jsme došli až k divadelní scéně za pískovištěm, kde nám tety zahrály stínové divadlo O svatém Martinovi. Společně jsme si zapálili lucerničky a opekli jsme si buřty, sýr i jablíčka. Děti prozkoumaly ztemnělou zahradu a svými lucerničkami svítily skřítkům, broučkům a šnečkům.

Začátkem prosince jsme se všichni znovu sešli na zahradě a zelenou cestičkou z chvojí jsme si každý došel do středu zelené spirály pro světlo, Bylo těžké ho uchránit před závanou větru.

Rodiče a prarodiče nás doprovodili hrou na kytaru a zpěvem adventních písní. Za šera jsme odcházeli od rozsvícené spirály.

V adventní dny jsme se pustili do vánočního tvoření, navlékali jsme řetězy z bezových větviček a kousků filcu, ze včelího vosku jsme si vyrobili ozdoby na stromeček i malý betlém a svíčky. Jitřenky skládaly z papíru hvězdy do okna.

Prožili jsme si vánoční příběh o narození Ježíška a četli jsme si vánoční příběhy.

V lednu jsme pokračovali v příběhu o Ježíškovi cestou Tří Králů za betlémskou hvězdou.

Každý si vyrobil svoji královskou korunu, s níž jsme se vydali na cestu do Betléma.

Jakmile napadlo trochu sněhu, postavili jsme před Violkou sněhuláka. A když bylo sněhu o trochu víc, vzali jsme si boby a vyrazili na nedaleký kopec.

Jitřenky se pustili do vyšívání prostírání.

Při pátečních výletech do Nemošic jsme začali objevovat louky na druhém břehu Chrudimky.

I tady jsou slepá ramena plná vody, teď zamrzlá, takže jsme museli vyzkoušet, jestli je led opravdu pevný. Udržel nás. Hledali jsme stopy ve sněhu a bylo jich tam opravdu hodně, hlavně podkovy od koní.

V únoru jsme se opět těšili na Masopust. Vyráběli jsme tradiční řetězy z barevných papírových proužků a vymýšleli masky, kterými překvapíme kamarády. Při masopustním reji jsme si zatančili a zazpívali. Námořník, který k nám zavítal z dalekých krajů, nám přivezl semínka vzácných rostlin. Schovali jsme si je a na jaře z nich vypěstujeme tajemné „dračí“ a „orlí“ květiny.

V zimě jsme se rozloučili s naší zarostlou zahradou a v březnu jsme začali objevovat zahradu novou. Je plná ovocných stromů a tak už se těšíme, jak budeme v létě a na podzim ochutnávat jablíčka, hrušky, třešně i ořechy. I tady jsme objevili zákoutí, kde stavíme domečky pro

skřítky. Ale chybí nám pískoviště.

V zahrádkách kolem Violky začaly kvést první květiny a tak i my jsme si vyzdobili stůl vázou plnou námi vyrobených papírových barevných tulipánů. Do barevných květináčků jsme zasadili námořníková semínka, semínka trpělivě zaléváme a těšíme se jaké rostlinky nám vyrostou.

V dubnu jsme v Nemošicích na louce na břehu Chrudimky, kam jsme celou zimu chodili, naposledy zazpívali Moreně a poslali jsme ji po vodě daleko do moře. To aby už zima skončila a přišlo jaro.

Domů jsme si odnesli větvíčky ozdobené červenými mašličkami. Uvázat malou mašličku nebylo vůbec jednoduché, ale zvládli to všichni předškoláci.

Malovali jsme vajíčka, kouleli hliněné kuličky, které jsme hned vyzkoušeli na naší nové zahradě.

Koncem dubna se v jednu slunečnou sobotu na zahradě sešli rodiče a děti na a po celodenní práci vzniklo velké pískoviště, na silných větvích starých stromů se houpají nové houpačky. Pro všechny kuchtíky a kuchtičky vznikla pod ořešákem kuchyňka. Posekali jsme první jarní trávu a vyhrabali zetlelé listí, prořezali keře. Zahrada je zabydlená a my se tam každý den těšíme.

V květnu jsme v Nemošicích u vrby objevovali luční kvítí, pletli jsme věnečky a krmili ryby ve slepém rameni. Prošli jsme celou nemošickou strání až k mostu v Drozdicích.. Jen tak tak jsme stihli zpáteční autobus.

Koncem května jsme se vydali vlakem na již tradiční Violkový výlet. Tentokrát jsme se prošli lesy a loukami kolem Vrbatova Kostelce. Na tábořišti u potoka jsme rozdělali oheň a opekli si na něm, co si kdo v baťůžku přinesl. Večer jsme se unavení a uchození, ale veselí a s úsměvem ve tvářích vrátili domů.

V červnu jsme si prožili Svatojánskou slavnost v Nemošicích. Čekala nás cesta známou krajinou, ale kudy máme jít jsme poznávali podle detailů na fotkách. Někdy bylo těžké poznat, co na obrázku je, ale vždy jsme si společně poradili. Cestu jsme zvládli a ještě jsme na louce pod vrbou vytvořili mandalu z přírodnin, které jsme cestou nasbírali.

Poslední slavností tohoto školního roku byla Jitřenkova slavnost. Sešli jsme na naší zahradě na Jitřenkové zahradní slavnosti. Společně jsme rodičům, sourozencům i kamarádům předvedli něco z toho, co jsme celý rok ve Violce prožívali a potom už Jitřenky prošly duhovou bránou vstříc novým zážitkům ve škole, kde se z nich v září stanou prvňáci.